

ΞΕΝΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC BERTHOLD

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΠΟΡΡΟΦΗΜΕΝΗ στο διάβαμα ενός τηλεγραφήματος, πού μόλις τού είχε λάβει, ή κ. Μαρινέ δεν άντε...

— Στοιχηματίζω πώς έρχομα πρώτος !...

— Α ! σεις είστε ! Έκανε ή κ. Μαρινέ

λίγο τρομαγμένη. Δεν σάς άντελήφθην, γιατί αυτό τού τηλεγράφημα μ' έχει κάνει άνω-κάτω...

— Τού και μού γράφουν ότι επειδή ή κόρη τούς άρρώστισε άξαφνα, δεν θά μπορούσιν ναρθοίν στο γεύμα μου...

Και τώρα τί νά κάνω ;... 'Η ώρα είναι εντάξιμον και, άπου νάνα, οι άλλοι προσκαλεσμένοι μου θάρθουν...

— Τι νά κάνετε ;... είστε ό ζωγράφος. Θά φάμε, άπλούστατα, χωρίς τούς Κορτό...

— Ναι... 'Αλλά δεν ξέρετε ότι, χωρίς τούς Κορτό, θά μείνουμε στο τραπέζι δεκατρείς... Ναι, δεκατρείς... 'Ακούστε τους, για νά βεβαιωθείτε : ή κόρη μου ή Γενεβιέθη κ' εγώ, έσεις, ή κυρία Γκαλλέ κ' ό γιος της, οι Νοντέν, ό κ. Γκερέν κ' ό άνεμιός του ό 'Αλέξης...

— Ναι, τί νά κάνουμε ; επανέλαθε σάν ήχώ με τή δεισιδαιμονία της φίλης του.

— Ω, άν είμαστε δεκατρείς, για κανένα λόγο ή κ. Σεκόν δεν θά θέληση νά καθίση στο τραπέζι... συνέχισε φησικεντικά ή οικοδέσποινα... Μά ούτε κ' εγώ θά καθήσω. Μονάχα σεις, κύριε Ρισώ, θά μπορούσετε νά με βγάλτε από τή δύσκολη αύτή θέση...

— Μήπως θέλετε νά φύγω εγώ για νά μείνετε δώδεκα ; — Για όνομα τού Θεού, δεν θέλω νά πω αύτά... Με παρεξηγήσατε... Μά σεις θά έχετε φίλους έδώ στην έξοχή... Πηγαίνετε νά καλέσετε κανένα άπ' αυτούς εκ μέρους μου... Ξερω ότι αύτό δεν είναι και τόσο σωστό, μά θά τού έξηγηθούμε...

— Τότε νά προσκαλέσω, άπάντησε ό ζωγράφος, τόν Πέτρο Ντελάντ, τόν περίφημο μυθιστοριογράφου... Θά τόν ξέρετε βέβαια... Αύτή τή ώρα θά βρισκεται αίγωνα στην έπαυλί του...

— Αχ, κύριε Ρισώ, άν τó κάνετε αύτό θά με σώσετε !...

Μετά μισή ώρα ό ζωγράφος μας, άπάντι στο ποδηλάτο του, έτρεχε στο μεγάλο έξοχικό δρόμο, γυρίζοντας από τήν έπαυλί τού Πέτρου Ντελάντ, τής οποίας είχε βρή κλειστή τήν πόρτα. Κάθε τόσο ψιθύριζε μέσ' άπ' τή δούλια του :

— Διάβολε, τί θά πη τώρα ή δυστυχισμένη κυρία Μαρινέ ;

Αποροφημένος καθώς ήταν από τίς σκέψεις του, δεν έπρόσεχε στο δρόμο του και άξαφνα τó ποδηλάτο του πήγε κ' έπεσε άπάνω σ' ένα διαβάτη, τόν όποιο λίγο έλειπε νά ρίξη κάτω.

— Προσέχετε λοιπόν ! φώναξε ό ζωγράφος βλαστημώντας.

— Έσεις νά προσέχετε ! είπε ό διαβάτης άγανακτισμένος.

Μά έπειτα, καθισχάζοντας άξαφνα, στράφηκε στο ζωγράφο και τόν ρώτησε μ' ενγένεια :

— Συγγνώμη, κύριε, μά κ' έσυρε νά σάς συναντήσω, θά σάς παρακαλέσω πούλ νά μού δείξετε τó δρόμο τού σταθμού. Κάνει τρομερή ζέση, έγω χάσει τó δρόμο μου, εινε μεσημέρι, παιδιού της πείνας και βιάζομα νά πάρω τó τραίνο τού Παρισίου...

Τό λόγια αύτά τού άγνωστου φώτισαν σάν άστραπή τó μυαλό τού ζωγράφου, ό όποιος άμέσως φώναξε :

— Χάστε τó δρόμο σας ! Πεθαίνετε τής πείνας !... 'Αχ, κύριε, θά με σ' λαβώνετε, άν μπορούσατε νά μού κάνετε μιά εκδούλευσι, μιά μεγάλη εκδούλευσι !... 'Ακούστε : Σάς προσκαλώ σέ γεύμα εκ μέρους μιάς κυρίας, πού κάθεται έδώ στην έξοχή... 'Η κυρία αύτή είναι έξαιρετικά στενοχωρημένη, γιατί θά καθήσουν δεκατρείς στο τραπέζι...

της, επειδή τήν τελευταία στιγμή μερικοί προσκεκλημένοι της τής ανήγγειλαν πώς δεν θά πάνε... Δεκατρείς !... Καταλαβαίνετε ;... Θέλετε λοιπόν νά γίνετε ό δέκατος τέταρτος ;

— Μά... μά... Έκανε ό ξένος ξαφνιασμένος από τήν πρόταση.

— Πέστε ναι, σάς παρακαλώ, κύριε... είπε ό ζωγράφος. Δεν σάς ξέρω, μά φράνεστε καλός άνθρώπος... Λοιπόν, ναι !... "Ε ;

— Έστο... συγκινημένος ό άγνωστος. Στο κάτω-κάτω ή περιπέτεια είναι διασκεδαστική...

— Έρχομα, έξαικολούθησε ό ζωγράφος, από τήν έπαυλί κάποιου φίλου μου, τού μυθιστοριογράφου Ντελάντ, τόν όποιον δέ βρήκα εκεί. Λοιπόν, κατά τή διάρκεια τού γεύματος θά είστε για όλους τούς προσκεκλημένους ό φίλος Ντελάντ.

Συνομιλούντες οι δύο άντρες έφτασαν στην έπαυλί Μαρινέ. Μπήκαν μέσα κ' έπειτα από λίγα λεπτά ή οικοδέσποινα παρουσίασε σοβαρότατα στους καλεσμένους της τόν άγνωστο, ός τó μυθιστοριογράφο Ντελάντ. "Υστερα κάθισαν όλοι στο τραπέζι.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, ό μυθιστοριογράφος Ντελάντ, καθισμένος μπρός στο γραφείο του, άνοιγε με νοήλεια τήν άλληλογραφία του. Τά περισσότερα γράμματα, άφού τούς έρχοιεν μά ματιά, τά πετούσε στο καλάθι. Μά, άξαφνα, μά έπιστολή τράβηξε τήν προσοχή του. Κάποια άγνωστή του, κυρία Μαρινέ υπογραφομένη, τόν ειχαίρισταίσε για τήν ύψηλή τιμή πού τής είχε κάνει νά αρά στί σάτι της και τού έξέφραζε τή θλίψη της για τó άτυχές έπεισόδιον πού είχε δημοσιευθή κατά τή διάρκεια τού γεύματος και τó όποιο ήλιε νά μνη έχη συνέλειες...

— Μπιά ! σκέφτηκε ό μυθιστοριογράφος. Τ' είναι αύτά πού μού γράφει... Σίγουρα θάνα κάποια τρελή !...

Και πήρε έν' άλλο γράμμα. Μά ή εκκληξίς του διπλασιάστηκε τότε : Κάποιος νέος, υπογραφομένος 'Αλέξης Γκερέν, τού έξέφραζε τήν αίονία του εύγνωμοσύνη για τήν καλοσύνη, με τήν όποία τού είχε υποσχεθί νά τον συστήσι στον εκδότη Λαζρουά, στον όποιο θά πήγαινε εντός τής ήμέρας εκ μέρους του για νά τού εκδόση τά άνέκδοτα έργα του !

"Έν' άλλο γράμμα, πού πήρε κατόπι, τόν έλπιροφόρησε ότι είχε υποσχεθί σέ κάποια μίς Κόλτον τήν είκόνα του ! "Έν' άλλο πάλι ότι είχε έπισης υποσχεθί σέ κάποιο Παύλο Νοντέν, ομβολοκαογράφο, νά τού στείλι τά έργα του ! Τέλος, έν' άλλο άκομή, πού τού δέ έστειλε κάποια κυρία Γκαλλέ, τόν πληροφορούσε ότι τής είχε υποσχεθί ένα άρετάκι σημαντικό πού για κάποιο φιλανθρωπικό ίδρυμα, τού όποιον αύτή ήταν πρόεδρος.

"Ο Ντελάντ, διαβάζοντας δι' αύτά τ' ακατανόητα γι' αύτόν γράμματα, τó είχε χάσει και άρχισε νά πιστεύη ότι τού είχαν σφαιρίσει κάποια φάρσα, μά εκείνη τή στιγμή ό ύπνρήσιος του μτήγε μέσα και τού ανήγγειλε ότι δύο κύριοι... τών όποίων τού έθωσε τίς κάρτες—έτέμειαν νά τόν δούν. Σέ λίγο οι δύο κύριοι, ό όποιοι προφύσαν έπίσημη στολή, ήμψησαν στο γραφείο του. "Ο μυθιστοριογράφος τούς έρώτησε για τó σκοπό τής επισκέψέας τους.

— Όπως θά διαβάσατε στην κάρτα μας, τού άπάντησαν, ερχόμεθα εκ μέρους τού κ. Χαρντουέν...

— Τι ; Έκανε ό Ντελάντ ξαφνιασμένος.

— Ερχόμεθα εκ μέρους τού κ. Χαρντουέν, ό όποιος έπιμένει νά κανονίση διά τόν όπιον τήν προσβολή πού τού εκάνατε χθές στο γεύμα τής κυρίας Μαρινέ...

— Τι μού λέτε, κύριοι ! φώναξε τότε ό μυθιστοριογράφος, μη συγκρατούμενος παιά. Ποιοί είστε ; Για πού υπόθεσι μού μιλάτε ; Ποίος είναι αύτός ό κ. Χαρντουέν ;

Οι δύο κύριοι φάνηκαν έξαιρετικά σκανδαλισμένοι από τά λόγια του και είπαν :

— Νά μιά ύποδοχή, πού άσφαλώς δεν τήν περιμένουμε... 'Ερχόμεθα εκ μέρους τού φίλου μας κ. Χαρντουέν νά σάς ζητήσομε επανόρθωσι διά τόν όπιον για τήν προσβολή πού κάνατε χθές στην σύζυγό του...

— Δεν σάς καταλαβαίνω ! είπε ό Ντελάντ.

"Αν έχετε τήν καλοσύνη, δώστε μου τή διεύθυνσι αύτού τού κ. Χαρντουέν, για νά πάω νά έξηγηθώ μόνος μου...

Μετά μισή ώρα ό μυθιστοριογράφος βρισκόταν στο μέγαρο τού κ. Χαρντουέν, ό όποιος τόν έδέχθη στο σάλλον του, λέγοντάς του :

— Έρχεσθε εκ μέρους τού κ. Ντελάντ ; — Είμα ό κ. Ντελάντ ό ίδιος. — Σεις ; 'Αδύνατον !

— Τι μού λέτε, κύριοι ! φώναξε τότε θυμωμένος ό μυθιστοριογράφος

